

גבעות

גבעת חיים מאוחד

השקדיה פורחת

עלון פנימי סיג/11 כ' בשבט תשס"ג 23 בינואר 2003

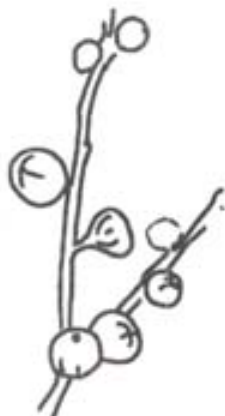
עם שמואלה ושרה
אנו אבלים
במות
רבקה רומיש ז"ל
תנחומים למשפחה

עקרונות העמדת מבני הקיבוץ לשימוש חברי הקיבוץ
כפי שאושרו בהנהלת הקהילה

1. בחינת אלטרנטיבת שימוש כלכלית מועדפת. באחריות מנהלת קהילה בתחום הקהילה ורכז משק בתחום המשקי, לפני מתן רשות שימוש.
2. המבנה/השטח מתאימים לשימוש המבוקש ואינם גורמים לפגיעה בדיירים שכנים ו/או סותרים את תקנון התבי"ע ו/או חוזה הקיבוץ עם מנהל מקרקעי ישראל.
3. המשתמש יצהיר שבדק את המקום והוא מתאים לצרכיו ואין לו כל טענה בגין אי-התאמה.
4. המשתמש יצהיר שכל שינוי במבנה/בשטח ייעשה על חשבונו בלבד ובאישור מראש ובכתב של הקיבוץ לפי תוכנית בכתב שתוגש למנהלת הקהילה או רכז המשק על-פי העניין.
5. המשתמש מתחייב לשלם את כל ההוצאות הנובעות מהפעילות לרבות חשמל, מים, טלפון, ארנונה, פינוי אשפה וכל הוצאה שהוציא הקיבוץ בגין הפעילות.
6. המבנה הינו בבעלות הקיבוץ ואינו הופך קניין החבר בכל תנאי לרבות אי הכלת חוק הגנת הדייר. המקום יועמד לרשות החבר לפרק הזמן המוגדר בהסכם ובסופו החבר מתחייב לפנות את המקום מכל חפץ ולהשיבו ריק, נקי ותקין לקיבוץ.
7. החבר מתחייב לנהל במקום את ענייניו כחוק, כל פעילות כספית תבוצע באמצעות הקיבוץ.
8. החבר מתחייב לא לבצע השכרת משנה לכל גורם ללא אישור מראש ובכתב של הקיבוץ.
9. החבר מתחייב לא לנהל פעילות העומדת בתחרות עם פעילויות המנוהלות על-ידי הקיבוץ ללא אישור מראש ובכתב של הקיבוץ.
10. החבר מתחייב לעשות ביטוח להנחת דעתו של מבטח הקיבוץ. סעיף זה הינו תנאי לחתימה על ההסכמים ויש לבררו לפני כל מתן רשות שימוש לחבר.
11. החבר מתחייב להימנע משינוי מערכת החשמל וכל שימוש חריג יתואם ויאושר על-ידי חשמלאי הקיבוץ.
12. הקיבוץ רשאי לקזז כל חוב הנובע מהפעילות מתקציבי החבר בקיבוץ.

הנהלת הקהילה

ט"ו בשבט

ביום שישי האחרון התכנסנו לטעת חורשה חדשה של צמחי ארץ ישראל. בשטח של הקרוואנים, דרומית למשק-חי נטענו אלונים, אלות וסקדיות.

ארגון השטח והכנתו נעשו על-ידי צוות הנוי, בראשותו של נסים בר-נוף.

תודה לכל צוות הנוי, על שהעניק לנו את ההנאה שבנטיעה, גם בשם ילדינו ונכדינו, שבוודאי יחנו מהחורשה החדשה.

תודה לניר גורן על העזרה בחיבור החשמל וכמובן למרים לירן על המודעה היפה ועל הווטרינר.

שנית לוסטיג

**הנהלת הקהילה
ועד האגודה**

**ישיבת הנהלת הקהילה/ועד האגודה
מס' 1 1 בינואר 2003**

1. השכרת מבנים הוחלט:

- א. עקרונות העמדת מבני ציבור לשימוש חברי הקיבוץ (משק + קהילה), וההסכם המשפטי הנלווה אליו מאושרים. [ההסכם חל על מבנים במשק ובקהילה].
- ב. חבר ששוכר מבנה לצורכי עבודתו העיקרית ישלם מחיר שונה מחבר ששוכר מבנה לצורכי עבודתו השנייה.
- ג. ייעשה מיפוי של כל מבני הקהילה העומדים להשכרה.
- ד. בצוות שמטפל במבנים לקהילה יפעלו איריס, איילת ומי שיחליטו להצטרף אליהן.
- ה. הצוות שמטפל במבנים למשק: אלון שפיצר וצוות רכזי ענפים.
- ו. בהשכרת מבנה על-ידי בן של חבר יהיה הסכם משולש בין הבן וההורים והקיבוץ.
- ז. סדר עדיפות להשכרת מבנה - צורכי קהילה, חבר, שוכר חיצוני.
- ח. לאחר אישור פרוטוקול הנהלת הקהילה יפורסם הנושא בעלון.

2. משפחת ניב

חזרו משנת חופש בתאריך 1.1.03

3. מרפאת שיניים

הוחלט: החל מ-1.03 יופסק הסבסוד שקיבלו בניס בהסדר במרפאת השיניים.

4. ועדות

צוות "אהדה" החלה בפעילותו. מרכזת יהודית שחר, בצוות ענת לב (ירון), בתיה אתר ויהודית אריאלי. נפגשו פגישה ראשונה, יתארגנו ויפרסמו לנוגעים בדבר.

5. ועדת קלפי

נילי נבחרה כמרכז הצוות. הסכימו להיות חברי צוות רפי בניק וחנוך גבריאלי. ראובן ליכטנר קיבל על עצמו למצוא עוד ארבעה חברי צוות כדי להביאם לאישור הקלפי.

6. נושאים משפטיים

נמסר על-ידי אלון מצב הדיון המשפטי עם משפחות העוזבים.

7. אישור פרוטוקול ישיבת הנהלת הקהילה מס' 33

אישור פרוטוקול הנהלת הקהילה מס' 20

רשמה איריס אופיר - מנהלת הקהילה

והרי המשך קורות בנינו המפוזרים ברחבי ...

הדר מרום	סטודנטית לעבודה סוציאלית שנה שלישית, חזרה אלינו באוקטובר האחרון.
עידו קינן	חזר אלינו בדצמבר האחרון מטיול של חצי שנה בסין, תאילנד ועוד.
יעל מנור	טסה בתחילת ינואר לניו-זילנד.
רעות וייס	התגייסה לצבא, עדיין בטירונות.
אוהד שחטל	השתחרר מצה"ל וכבר מתארגן לנסיעה לניו-זילנד (אולי יפגוש את יעל...).
מיכל רשף	חזרה מחצי שנה בהודו ומתאקלמת אצלנו.
נדב ארזי	השתחרר כבר בנובמבר, ולא סיפרתי. אז הוא פה ועובד בחקלאות!
נרי שחם	התגייס כבר באוקטובר, אבל רק עכשיו נודע לי ...
אורי דרך	התגייס בנובמבר ונמצא כרגע בטירונות נח"ל.
אורון דרך	חזר מחו"ל לפני כחצי שנה ומתחיל את תפקידו אצלנו כמדריך נעורים.

בהצלחה גדולה לכל הנוסעים והחוזרים, המתגייסים והמשתחררים, הלומדים והעובדים - ולכל האחרים גם. המשיכו לספר מה קורה אתכם ולשמור על קשר.

ושתי נקודות לתשומת לב:

בעלון זה מתפרסם מסמך העוסק בעניין מענק עבודה נדרשת. קראו היטב (למי שזה רלוונטי), כי יש לזה משמעות כספית רצינית.

נדב דרך מבקש להזכיר, כי להצבעה בבחירות הבאות עלינו לטובה (!) יש להצטייד בתעודת זהות! כל תעודה מזהה אחרת, כגון כרטיס חוגר, רשיון נהיגה וכי' אינה מספיקה לצורך השתתפות בבחירות, אז הצטיידו בתעודה שלכם לפני היום הגדול.

זהו להפעם. הורים - הילדים לא תמיד זוכרים אותי, אז אנא, עודדו אותם לעדכן אותי מה קורה אתם, ואני מצדי מבטיחה ליזום גם.

אורית משי

ניהול ריכוזי ותקשורת קהילתית

התחלתי בתפקידי כאחראי לווידאו הקהילתי לפני יותר משמונה שנים. אז גם התחילו השידורים החיים מהמועצה (עד אז הדיונים היו פתוחים לציבור, אבל לא משודרים). במשך שנים אלה שמתי לב שבכל פעם שלא הופעלה התקשורת, התחילו שמועות, התארגנויות שונות נגד הממסד, עצומות והחתמות נגד נושאים שונים, וגם נגד אנשים שניהנו בתפקיד. הנושא הבולט ביותר שהופל ע"י הציבור - היה רכישת המפעל למעגלים מודפסים. אין ספק שההתנגדות ברוב המקרים בטאה חוסר אמון במזכירות ובגופים המובילים, וכן התנגדות לצורת העברת הנושאים.

עם השידורים החיים הסתמן שינוי ברור לטובה ביחסי ממסד-ציבור. האפקט העיקרי היה בפזור מידע בכל שלביו, וכן בהפסקת גלי שמועות שונות ומשונות. חברים גילו יותר מעורבות, התקשרו טלפונית תוך כדי השידור, ביקשו הבהרות או באו להשמיע את דברם בזמן הדיון. ברוב המקרים, לאחר דיונים במועצה הועלו להצבעה הצעות יותר מאוזנות, יותר חכמות ויותר מתאימות לרוב הציבור.

במשך השנים היו תקופות קצרות בהן הופסקו השידורים החיים מהמועצה (ולא במקרה). בתגובה התחילה תסיסה בציבור ובעקבותיה החזירה המזכירות את שידור הדיונים. בתקופה האחרונה, עד ההצבעה על "השינוי" היתה פעילות מבורכת, תוך שקיפות מלאה. ברור שאי אפשר היה להעביר את ה"שינוי" ללא אותה שקיפות.

מה שמפתיע, שמיד אחרי ההחלטה על ה"שינוי" חוסלו לחלוטין כל הגופים שהיו פתוחים לחברים להביע דעה - ביניהם ה"מועצה".

נהפכנו למשק וחברה מנוהלים ע"י המוסדות, בתקשורת חד-כיוונית: מהממסד לציבור. לא נשמעים רעיונות והצעות מהציבור, והתוצאה: לא מגיעים לפתרונות הטובים. כמובן, מתפשטות שמועות ומתחילות התארגנויות והחתמות ומי יודע לאן זה יוביל. ברור שההחלטות המתקבלות היום (בגופים המנהלים) משפיעות ישירות על כל אחד מאתנו. ברור שלציבור יש הרבה מה לשמוע ולהשמיע, וכך להוביל את הקיבוץ (המשתנה) לפי רצון החברים - וכל זה יחד עם ההנהלות למיניהן.

דוגמאות - ממש מהתקופה האחרונה - לנושאים שהתקבלו ללא שיקול מספיק וללא עירוב הציבור:

- הכנסת כרטיסי "ויזה קל" - שלא בוררה עד הסוף.
- איחוד כל-בו מרכולית, בתנאים בלתי מתקבלים על הדעת (ללא דיון עם המפעילים).
- טיפול בנושא רכב לחבר (כיום קשה להשיג רכב - אחרי מכירת מכוניות).
- שמועות על העלאת המחיר לק"מ לגבהים מוזרים, שמיד יצרו התנגדויות ומתחים.
- הליך לא מקובל במינוי חבר לתפקיד מרכזי למשאבי אנוש.
- השכרת המועדון לחברים, במחירים מופקעים שאינם קשורים למציאות.
- טיפול בנושא השמירה - עלה מספר פעמים ולא נפתר.

לסיכום -

אין ניגוד בין ה"שינוי" לבין תקשורת ודמוקרטיה פנימית. השילוב ביניהם הוא רק חיובי. לדעתי, לבעלי התפקידים יש מושגי ניהול ריכוזי שלא מתאימים לחברה שלנו. בעלי התפקידים חייבים למסד את הקשר עם החברים (הבעלים) - לטובת כולם. כשיקום גוף לדיון ציבורי, הובלת המהלכים תהיה יותר חכמה, נבונה ומהירה ויהיו הרבה פחות רעשים חברתיים.

אהוד טל

אדמתי

לפחות חלק מקרקעות ארץ ישראל נרכשו על-ידי היישובים עצמם, או נקנו בכספי תורמים שגויסו על-ידי המתיישבים.

עמותת "אדמתי", שמה לה למטרה להוכיח, במסמכים ובעדויות אחרות, כי למתיישבים הוותיקים יש זכויות בקרקע.

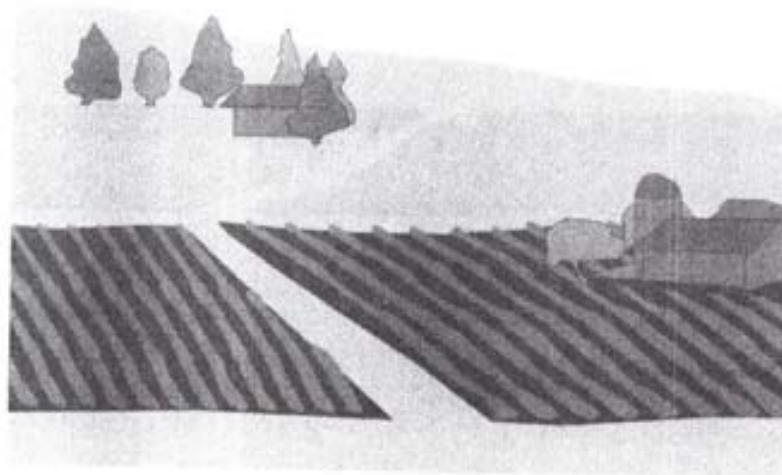
אנו מביאים בזה כמה אנקדוטות מתוך החומר שמצוי בידי עמותת "אדמתי" בנוגע לגבעת חיים. הביא לדיעתנו: נדב דרך

"... בשנת 1931, עם ראשית ההתיישבות בעמק חפר החל גם קיבוץ זה במשא ומתן על התיישבותו באזור, תוך שהוא בוחר בדרך מיליטנטית כדרך פעולה, כך שבטרם הסתיים המשא ומתן עם המוסדות, העביר הקיבוץ את אחת מפלוגותיו לחדרה בעצה אחת עם המרכז החקלאי, לשם הכשרה חקלאית ושמירה על האינטרסים שלו, שהועמדו בסכנה מחמת אופיו העירוני. לאחר סיום הדיונים עברו רוב חברי הקיבוץ לחדרה.

ב-27 ליולי 1932 חתם הקיבוץ על הסכם עם הסוכנות, לפיו ניתן לו אישור להתחיל בנטיעת הפרדס. הסוכנות התירה לחמישה חברים בוואדי ולחברים מקרב פלוגת הייבוש בלבד להתגורר בנקודה עצמה (דבר שהקיבוץ שוב לא התכוון למלא מלכתחילה). וייץ הבטיח במכתב למרכז החקלאי, כי אם תסתיים רכישת ואדי קובאני יוסיפו קרקע לקיבוץ לשם התיישבותן של חמישים משפחות. שקולניק סבר שבכל מקרה לא תיווצר בעיה של מחסור בקרקע לעיבוד בשנים הראשונות, שכן הקיבוץ יוכל לעבד את קרקעות המעמד הבינוני הסמוכות אליו. יום לאחר הירצחו של חיים ארלוזורוב החליטו חברי הקיבוץ להנציח את זכרו ולקרוא לקיבוץ בשם גבעת חיים.

מאז נקבעה גבעת חיים כמועמדת להתיישבות בוואדי חווארית פתחו חברים מקרב הקיבוץ במגבית עממית בארצות מוצאם למימון התיישבותם. קרן היסוד דרשה כי המגבית תיערך רק בקרב הורי חברים בחו"ל, בכדי שלא תיפגע הגבייה לקרן, והדבר גרם לסכסוך בינה לבין המתיישבים. במיוחד החרף הסכסוך, כאשר הצליחו נציגי הקיבוץ להשיג הלוואה מתורמים על סכום של 2,500 לא"י להתיישבותם, בתנאי שיציגו תוכנית ריאלית לחמש שנים, פרק הזמן שנדרש על-פי ההערכות, עד אשר יגיעו התקציבים הלאומיים. הקיבוץ, שהשיג את המלווה, דרש לעצמו סכום של 1,500 לא"י לפחות מתוך ההלוואה. התורם עצמו היה מעוניין ששאר הכסף יועבר לקיבוץ שריד, אלא שבבלי והקסטר התנגדו לכך בכל תוקף, בשל רצונם לבסס קודם לכל התיישבות חדשה את היישובים הוותיקים בעמק יזרעאל. המשא ומתן שהיה בעיצומו בעניין זה הופסק עם פרסום הידיעה בעיתון "דבר" על "... עוד נקודה אחת בוואדי חווארית".

הידיעה קוממה ביותר את אנשי מחלקת ההתיישבות. הם ראו בכך הפרה של ההסכם, אשר נחתם בינם לבין המתיישבים, ולפיו, רק חמישה אנשים מהקיבוץ יתגוררו בנקודה עצמה וכל השאר יישארו בחדרה. מן הראוי לציין, כי חברי הקיבוץ לא התכוונו, מלכתחילה, לעמוד בהסכם זה, כפי שציין אחד מהם במכתבו. כל התסבוכת התרחשה משום שאחד החברים לא היה זהיר דיו ודיווח על הפעולה לנציג העיתון בחדרה, למגינת לבה של מזכירות הקיבוץ. הסוכנות, כאמור ראתה בכך הפרה בוטה של ההסכם, ומצאה את הקיבוץ לבלתי ראוי להוות גורם

למשא ומתן עמה בעתיד. דרישתה המיידית היתה שהפלוגה, אשר עלתה למקום תתפנה מייד, ונציגם יגיע לירושלים כדי להסביר את המעשה ולהתחייב, שלא ייעשה שום צעד של התיישבות ללא אישור בכתב מהסוכנות.

המשא ומתן בעניין ההלוואה הנזכרת נמשך למעלה מחודש, והתחושה של אנשי הקיבוץ היתה, שבבלי והקסטר נציגי הסוכנות מעדיפים להחזיר את ההלוואה למלווה, על פני העברתה בתנאים שדרש לקיבוץ. מכל מקום, בינתיים לא נלקח הקיבוץ בחשבון במסגרת ההלוואות של מוסדות הפועלים, כי הכל סברו שיקבל את ההלוואה הנזכרת ונציגיו הרגישו מופקרים על-ידי הכל.

הדרך המשקית בה נקט קיבוץ זה היתה שונה במידה מרובה מזו של שאר יישובי עמק חפר. הקיבוץ פיתח את מה שכונה בפי העיתונאים בשם חקלאות חרושתית - "בית חרושת" לחקלאות, ובזכות זה הקים משק לתפארת עם הון חוזר מפתיע בגודלו לעומת משקי עמק יזרעאל הוותיקים ממנו, בהם השקיעה קרן היסוד אחוז גבוה יותר מכספי הלאום. אחד הגורמים אשר הביאו להצלחתו המשקית של קיבוץ זה היה המשק המעורב, שחברי הקיבוץ הזה התעקשו עליו ואפשר להם לקלוט הרבה אנשים לתוכו.

כשאר קיבוצי "הקיבוץ המאוחד" שאף גבעת חיים כל העת לקליטה מירבית של חברים ולהרחבת המשק בהתמדה. עד 1935 התפתח הקיבוץ בעיקר מחסכונות ומהלוואות עצמיים ורק משנת תרצ"ה החל לקבל תקציבים לאומיים. זו גם הסיבה לכך שאף כי על-פי הגדרת המוסדות נועד הקיבוץ ל-50 משפחות, הרי על-פי שיטתו של הקיבוץ המאוחד היו בנקודה כבר ב-1937 מאה משפחות, וב-1939 כבר מנה 428 נפשות.

בשנת 1939 העסיקה עדיין בעיית המחסור בקרקע את חברי הקיבוץ. היה צורך להשלים את המכסה שניתנה לחמישים משפחות בלבד ועמדה על 1,000 דונם ל-120 משפחות, כלומר תוספת של 1,500 דונם נוספים. לשם כך שיתפה גבעת חיים פעולה עם הקיבוץ השכן עין החורש, בתביעתה לקבל את אדמות ביצת קקון שהשתרעה ביניהם.

תגובות לתגובה וגם כמה תמיהות

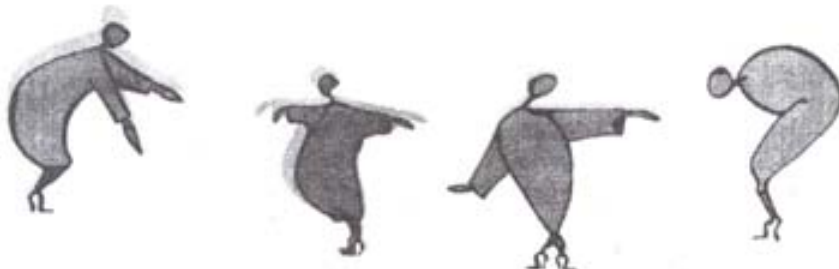
משה מרום מגיב בעלון על רשימתו של זיו בר-און "בזכות המנהל התקיף".

לתגובתו של משה, להלן כמה שאלות:

- אתה כותב שחיים שגריר הגיע לאחר זמן קצר למסקנה שהתפקיד דורש יותר מאשר שני חצאי ימים. האם לא בעבור יכולתו של חיים להעריך את היקף המשרה אנחנו משלמים לו כל-כך הרבה (כמה בעצם?)
- בחוברת הירוקה מצוינים הכללים לאיוש משרה חדשה/מתפנה. במקרה הנדון לא פורסם מכרז פנימי ולא ניתנה הזדמנות שווה לכל להציע את מועמדותם לתפקיד.
- אם ניתן להוריד את היקף משרתו של ירון בלימת, מדוע לא בוצע הדבר קודם לכן, במסגרת התייעלות? (כך נעשה הדבר במקום העבודה שלי, בהודעה מהיום למחר). האם הצמצום בשכר מלימת היה בהיקף דומה לצמצום המשרה? האם גם הרכב שלימת (אנחנו) מעמידים בחצי חינם לרשות ירון צומצם בהתאם?
- עכשיו, שהאחריות לפרנסה היא על החבר, ומקומות העבודה מתוקננים, מה בעצם עושים שם במשאבי אנוש?
- אלון כותב בתוכנית המשק על ההון האנושי וחשיבות תחושת השותפות שלו. ההון האנושי, אלון, רוצה שידברו אתו ולא שינחיתו עליו. הוא רוצה שיסבירו לו - לא שיוודיעו. הוא רוצה להיות שותף ולא נתין זר בממלכתו שלו.

אין בדברים אלה משום הבעת דעה בדבר התאמתו של ירון לתפקיד, אלא הבעת תחושה שהעניינים בקיבוץ מתנהלים מבלי שלבעלי הבית (אנחנו) יש שותפות אמיתית, או אפילו מידע אמיתי על המתרחש.

אבי טל

אורלי שלנו בעיתון

היא כל-כך בולטת בשטח, עד שאפילו הכתבת של מעריב, **בילי מוסקונה לרמן**, הקדישה לה כתבה מיוחדת במוסף "סגנון", בליווי תמונות בזמן אמת.

אנו מביאים כאן קטעים נבחרים מהכתבה:

הורדנו את הילדה ואת הפצועים וחזרתי למקום הפיגוע...

אחרי יומיים פתחתי את העיתון וראיתי תמונה של האבא עם הילדה שפינית, קראו לה מוריה. חשבתי לעשות דבר שאני בדרך-כלל לא עושה, לבקר את האבא. הגעתי לבית חולים, הצגתי את עצמי, סיפרתי לו כמה הבת שלו היתה גיבורה ושאלתי אם אני יכולה לעזור במשהו. ואז הוא אמר לי: אשתי נפצעה ומאושפזת ואין לנו טיטולים ומגבונים וגם לא עגלה, שלנו התפרקה לרסיסים באירוע. כבר בדרך להגיה התקשרתי ליבואן שאני מכירה, השגתי עגלה חדשה וכל השאר.

עד היום אני בקשר עם המשפחה. ביום ההולדת שלי הם שלחו לי ברכה בגלי צה"ל, ואמוזי בברכה שהגיע הזמן להחליף את הנישואים שלי למד"א בנישואים לגבר.

גם את הפיגוע בליל הסדר בנתניה אי-אפשר לשכוח. הייתי בדרך לארוחה חגיגית, עם עקבים מאוד דקים וגבוהים, אבל תמיד במכונית זוג נעליים שטוחות שאפשר להתרוצץ אתן. הגעתי לשם אחרי 7 דקות, חניתי על המדרכה, חלצתי את נעלי העקב, נעלתי את השטוחות, שמתי עלי אפור וזהו של חובש מד"א ורצתי למלון. הגעתי ישר אל תוך התופת. הזוועה הכי גדולה של החיים שלי מול עיניי: עשרות בני אדם פזורים ומדממים, חלקם הגדול הרוגים. התחלתי לצעוק לגברים: תוציאו אלינו פצועים. היה כזה גיהינום שאי-אפשר היה להבריל בין פצועים למתים. ריכזנו את כל הפצועים וההרוגים בחוץ על המדרכה והתחלנו לטפל במי שאפשר...

"... לפני שנתיים הוקם במד"א פרויקט גרוד הכוננים, כשהמשמעות היא שאנחנו מצוידים כל הזמן, במכוניתנו הפרטית, בציוד שתואם ציוד אמבולנס: מיכל חמצן, תיק החיאה של תינוקות ושל מבוגרים, עירוויי לוויד, ערכת לידה ותיק חובש. ככה אני חיה, צמודה לציוד הזה עם ביפר און ליינ, מקבלת דיווחים שוטפים כל היום על כל מקרה קשה, תאונה או פיגוע, ומכיוון שכאשת מכירות אני כל היום בדרכים, כשמודיעים לי בביפר אני מיד תופסת כיוון, חותכת ונוסעת. שום דבר לא יכול לעצור אותי, גם לא פגישות רומנטיות עם בחורים."

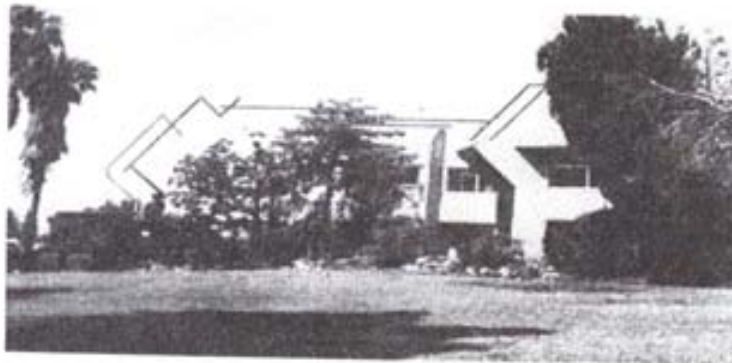
"... יום אחד, באמצע פגישה שלי עם בחור, פגישה שנייה בחיים, מודיעים לי שיש החיאה, גבר בן 45 ממושב אחיטוב, מרחק 10 דקות נסיעה מהקפה שאנחנו יושבים. ואז אני אומרת לו: סליחה, אני חייבת לטוס. יש לך אפשרות או לבוא אתי או להישאר. הוא הצטרף..."

"... למלון ג'רמי בנתניה הגעתי עם אמבולנס כשהמחבלים עוד ירו לכל הכיוונים. האמבולנס היה ליד הבית שלי בקיבוץ, מה שהקל עלי להגיע, עם אזעקות, דרך פקקים איומים במהירות שיא. לקחתי אליי ילדה עם רסיס בכתף, מדממת מסיבית, עדיין בהכרה, ועוד שלושה פצועים קל. אמרו לי חד-משמעית, אורלי טוסי מכאן להלל יפה, המחבלים עדיין בסביבה. עלתה אתי מתנדבת, אמרתי לה: אני אנהג ואת תחבשי את הילדה. כל הדרך הילדה לא הוציאה הגה מהפה, היא הבינה מה קרה, הסתכלה עלינו ושתקה. כשהגענו להלל יפה

אל תשכחי, בילי, אורלי היא שלנו ... !

הודעה

בגלל מיעוט אוכלים, (חמישה עד עשרה),
החליטה הנהלת הקהילה לבטל
את ארוחת ליל שבת בחדר האוכל.

חידת השבוע - מי מכיר מי
ילד
הוא דואה לגמל - חיה שנוצרה
בדיאני אצדה -
לא ברור מדוע נבנה (צו גבי
חדש - זכריקז) ולאן האכו
האילונים
אחזק בחייך בשביל חמש
ארוחת שבוע
ואנחנו לא לאדיק, רק
מאחזיק תזריק
היכן את, תהיית הקיבוץ
מל עי חוג לריקודים

לתושבי שבועת חיים

כפמן האחרון אני לא נמצאת הרבה
בקיבוץ, אבל באה לבקר את חברי ואת
משפחתי, בעיקר בערבים.

אני ניהמת לשלוח כל פעם מחרש, שאין
שמירה בשטר.

אני שואלת, בימים אלה, שכל אחד חרץ
מהמחמה המשמשת ובאה ומהצב
הבטחוני בכלל (ובאפורנו בפרט), וכל
הורה מסוק בשאלה: איפה עתידי יש לי לר"י
בסוף הפה, מה יותר חשוב - הביטחון
של קהילת הקיבוץ וילדיה או הצע כסר?

אני מבין ויודעת שהימים קשים ולוחצים,
אבל עך מתיר?

אפ שכל אחד יחשוב לעצמו, בעולם
המיקרו המשפחתי שלו

ותשמרו על עצמכם

באכפתיות ועלום,

עני אתר

בעיית שימוש בכרטיס אשראי בתוך המשק, על-ידי חברים מבוגרים

בקרב יהיה צורך להציג את הכרטיס בכל
מקום בו קונים או מקבלים שירות.

לא תמיד אנחנו יכולים להגיע בעצמנו לכל
המקומות ולכן אנו מבקשים ממישהו שיעשה
לנו טובה ויביא לנו דברים.

הדבר אומר, שיש לתת בכל פעם את
הכרטיס והוא צריך להחזירו בהקדם - דבר
שמכביד ומסרב.

אולי אפשר למצוא סידור כלשהו, עבור מי
שאינו יכול תמיד לשרת את עצמו מחוץ
לביתו.

רות ארונדה בשם קבוצת חברים

לסוף לא מאוחר מזי
 מצא טוב
 אהודי וסקב טובאן
 הויה של בגיה אני
 אהודי הנון טא
 כנס של ין וג' ווי
 באנזיה

מצא טוב
 אהודי וישראלה טא
 אהודי הנכדה
 מיכא
 כג ארנון ורגמי
 ברכות אמספה

מצא טוב
 ארינה ונסים סרוי
 אהודי הכן איאוי
 אג אמור
 ברכות אמספה

לחברים שלום,

ברצוני לשתף אתכם ברגשות הנעימים שלי, מבית המורחב.

כל בוקר אני קמה עם שמחה בלב, מביטה סביבי ונהנית מכל רגע בתוך דירתי המחודשת: פינת האוכל הגדולה, המטבח, חדרי השינה והסלון עם ארבעה כיווני אוויר - בדיוק כמו שאני אוהבת. בסופי שבוע אני מאושרת לארח ברוחב את משפחתי, המונה כ-16 נפשות..

אם יש כאלה שחושבים, שבגיל 80 כבר לא צריך בית גדול - שידעו, שיש להם טעות גדולה...! חבל שרק בגיל זה, ורק אחרי מאמצים רבים התממשה זכותי לבית מורחב - אך מוטב מאוחר מאשר בכלל לא. חבל שבעלי לא הספיק להנות ממנו...

אני מודה לכל מי שידו היתה בכך שיש לי בית גדול ונעים, אך הדרך לא הסתיימה: הרבה חברים עדיין מחכים שירחיבו להם את הבית.

אני מקווה מאוד שאנשי הקהילה ייקחו את עניין הרחבת הדירות למבוגרים ביתר מרץ, כדי שכולם יוכלו ליהנות.

רחל שולר